

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ, БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, АВГУСТ 2006. ГОДИНЕ
ГОДИНА XVII, БРОЈ 2640

Слике могу да блиједе – злочини не!

ОЛУЈА ЗЛОЧИН КОЈИ ТРАЈЕ 1995 – 2006.

ДОГОДИНЕ У КНИНУ

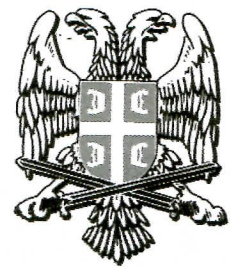
Влада РСК у прогонству

www.krajinaforce.com

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Галијан

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног

и одговорног уредника

Момир Марковић

Редакција

Огњен Михајловић, Амцад Мигати,
Будимир Ничић, Момир Васиљевић,
проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радета,
др Бранислав Блажић,
Љубомир Краговић,
Владимир Ђукановић

Техничко уређење и компјутерски прелом

Марина Ристић

Специјално издање припремило

Министарство информисања

Владе РСК у прогонству

Уредник специјалног издања

Ратко Личина

Лектори

Ивана Борац и Зорица Илић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,

Томислав Николић, Маја Гојковић,

Гордана Поп-Лазић, Александар Вучић,

Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Душко Секулић,

Зоран Красић, Мирољуб Вељковић,

Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин

Ђорђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел.: 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем

1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

Статистика злочина

Једанаест година након највећег етничког чишћења после Другог светског рата на подручју Европе, положај прогнаног народа из Републике Српске Крајине и Хрватске гори је него икад.

– из Хрватске је, у периоду од 1990. до 1996, протерано преко пола милиона Срба, од чега се у Хрватску није вратило ни 5 одсто;

– у дејствима хрватске војске, полиције и паравојних формација у Хрватској, убијено је око 7.000 Срба;

– у Хрватској је срушено 1100 села са апсолутоном српском већином и готово ништа од тога није обновљено;

– у Хрватској је срушено 30.000 српских кућа и објеката, а процес обнове и надокнаде штете од стране Хрватске државе, миноран је и недопустиво спор;

– Србима из Хрватске одузето је 50.000 станова, укидањем Закона о станарском праву, који је послужио Хрватима да откупе своје станове, након чега је тај закон укинут, а Србима протераним из Хрватске одузета могућност да то право остваре;

– Србима из Хрватске, по основу предратне девизне штедње, Хрватска дугује неколико десетина милиона евра (пример Југобанка Сплит, Привредна банка Загреб, Загребачка банка ...)

– у Хрватској је извршена приватизација друштвене и државне имовине, великих, средњих и малих предузећа на начин да је Србима протераним из Хрватске одузето право учешћа у приватизацији на основу законских прописа којима су грађани хрватске националности учествовали у приватизацији;

– Србима протераним из Хрватске у огромној већини случајева није признат радни стаж, као једно од основних људских права;

– по основу личног права приватне својине, кроз најстрожије тржишне процене вредности српске имовине, Срби из Хрватске оштећени су за најмање 30 милијарди евра;

Историографија Крајине

Утемељење Републике

Више од деценије након окупације Републике Српске Крајине и библијског изгона Срба, хрватска држава, несмањеном жестином, најпре уз свесрдну помоћ и подршку водећих светских сила, пре свих САД и ватиканско-германске алијансе, наставља етничко чишћење српског народа.

У рату 1991 – 1995, Хрватска је довршила оно што је започела њена претходница – Независна Држава Хрватска у Другом светском рату – истребљење и изгон српског народа. То је био, а и данас је, основни циљ и суштина хрватске политичке платформе. Овај историјски пројектован задатак, заснован на хрватском друштвеном и политичком консензусу, агресивно се супротстављао историјски утемељеном праву Срба да се државно организују на сопственом етничком простору. При том се, хрватска политичко-територијана мегаломанија заснива на историјским фалсификатима, на кривотворењу српске и хрватске историје, на отвореној крађи свега што је српско: културне баштине, језика, књижевности, до народа и територије.

На простору Републике Српске Крајине, која је историјски потомак Војне крајине, аутохтоност Срба је неспорна. Већ је франачки летописац Ајнхард забележио

староседелаштво Срба у Лици – 818. године, шест столећа пре појаве Турака западно од Дрине. А професор Ђорђе Јанковић, археолог, нашао је насеља и гробове Срба у Лици, Далмацији и Босанској Крајини у 5. и 6. столећу после Христа.

У Војној крајини, у саставу Хабзбуршке монархије, као војници и слободни сељаци, Срби су имали сопствену самоуправу и својеврсни устав – Статута Валахорум – као први знак државности.

Својство политичког народа и потпуну равноправност с Хрватима, признавао им је и Сабор у Хрватској, током 19. столећа.

На Ријечку и Задарску резолуцију и уједињење Далмације с Хрватском и Славонијом, Срби су пристали под условом да им се призна потпуна национална равноправност и да престану спорења око Босне, тј. да Хрвати признају да су Босна и Херцеговина српске покрајине. Хрвати су то прихватили. Као резултат овог и оваквог споразума, настала је Хрватско-српска коалиција, која ће, већ наредне 1906, преузети власт.

У прву Југославију, Срби с простора Крајине, као и из Босне и Херцеговине, улазе као равноправан народ са

Крајина између два царства

Историографија Крајине

Српске Крајине

Книг – ирејоница Републике Српске Крајине

Словенцима и Хрватима; није, дакле, било никакве посебне, Хрватске или било које друге државе, већ су се Краљевини Србији прикључили поменути народи, уносећи своје територије из поражене Двојне Монархије.

Тридесетих година 20. века, у Краљевини Југославији, у време решавања тзв. хрватског питања, Срби Крајишници су захтевали да се успостави „Аутономна Област Крајина”, а на овоме су Срби истрајавали у време стварања Бановине Хрватске – 1939, у коју су укључени и већински српски предели, с преко 2,000.000 Срба. Нажалост, српска државна и интелектуална елита није имала пуну свест о далекосежним негативним последицама овог пројекта, јер ће Бановина Хрватска прерасти у фашистичку НДХ – 1941.

Друга југословенска држава, такође, није била састављена од већ формираних држава, већ као заједница равноправних народа, уједињених у федералне јединице. Због свог дотадашњег политичког и државотворног статуса и одлучујућег доприноса ослобађању Хрватске од фашизма

(којем је била наклоњена већина Хрвата), Срби су пристајали да своје територије уједине у Хрватску, као федералну јединицу у саставу Југославије. Срби су ову одлуку условили потпуном равноправношћу и државотворношћу српског народа у Хрватској, као и да административне линије федералних јединица, ни у којем случају и никад, не могу да прекидају државотворне везе међу Србима у Југославији. То је одлучено на Конгресу Срба, 29. и 30. септембра 1945, у Загребу. Поменута српска државотворност гарантована је у свим хрватским уставима од 1947. до 1990. године.

Као реаговање на насилно и противуствано укидање државотворности српског народа и његово свођење на статус националне мањине, Срби су, на свом етничком и историјском простору, приступили својој територијалној и институционалној заштити – образовали су Републику Српску Крајину. По основном начелу Бадинтерове комисије, ослоњеном на Повељу Уједињених нација, РСК је била држава, јер је имала територију, становништво и законодавство.

Олуја – злочин који траје

Поводом једанаест година од хрватске злочиначке операције „Олуја”, Влада РСК у прогонству се, у периоду од 7. јула до 4. августа 2006. године, сваки дан обрађала дипломатско-конзуларним представницима са примјерима кршења националних и људских права

Срби стављени ван закона

РЕПУБЛИКА СРПСКА КРАЈИНА

ВЛАДА У ПРОГОНСТВУ

11080 Земун, Магистратски трг 3.

Тел. 3077-028, факс: 316-46-79, vladarsk@ yubc.net

Бр. 273/06 – 7. 7. 2006.

Влада Републике Српске Крајине у прогонству има част да поздрави дипломатско-конзуларна представништва у Републици Србији и да им скрене пажњу да ће, 4. августа 2006. године, бити једанаест година како је Хрватска окончала злочин геноцида над Србима и етнички очистила Републику Хрватску и Републику Српску Крајину од Срба, прогнавши их у броју од 80 одсто.

Прогон је учињен иако је Република Српска Крајина била зона под заштитом Уједињених нација. Ова чињеница упућује на закључак да су Срби, одлуком Парламента и Владе Републике Хрватске – 1990, стављање ван закона. То је учињено по узору на законодавство Хитлерове Немачке и њен програм биолошког истребљења Јевреја и Рома, од 1933. до 1945. године.

Понашање међународне заједнице према геноциду и прогону Срба у бившој Хрватској је, с цивилизацијске тачке гледишта, поразан. Друштво народа је осудило Хитлерову Немачку за погром Јевреја и Рома, а Уједињене нације нису осудиле Хрватску за погром Срба.

Влада Републике Српске Крајине ће, до 4. августа 2006. године, свакодневно да упућује дипломатско-конзуларним представништвима по један податак да су Срби у Хрватској и Словенији стављање ван закона, а да су ту одлуку, истрајно, подржавали УН, ЕУ, ОЕБС и већина држава – чланица УН. Влада ће, сачуваним документима, показати да је грађански рат у бившој Југославији, с пратећим злочинима, био изазван словеначко-хрватском одлуком о стављању српског народа ван закона – противно Повељи УН о правима човека и другим одредбама међународног права.

Влада подсећа дипломатско-конзуларна представништва да су прогнани Срби из РСК и Хрватске и данас ван закона. То се може доказати и чињеницом да ниједна редакција медија у Србији не објављује документа Владе РСК, а то не чине ни медији у европским и прекоморским земљама. Даље, ниједно дипломатско-конзуларно представништво у Београду не обавља кореспонденцију с Владом и не жели да се сретне с њеним члановима. Најтужније су се понели представници УН у Београду, кад су одлучили да се сретну с премијером РСК Милорадом Бухом, уз унапред изговорену реченицу:

„Ми се срећемо с вама као с приватним лицем”.

Влада РСК у прогонству апелује на дипломатско-конзуларна представништва да посвете пажњу Владиным нотама до 4. августа 2006, јер ће став према њиховом садржају одсликавати однос ваших влада према људским правима.

Влада Републике Српске Крајине у прогонству користи и ову прилику да дипломатско-конзуларним представништвима у Републици Србији понови изразе свог високог поштовања.

**Дипломатско-конзуларна
представништва
Београд**

Словенија и Хрватска попут Хитлерове Немачке

10. јули 2006.

Влада Републике Српске Крајине у прогонству има част да поздравља дипломатско-конзуларна представништва у Републици Србији и да их, сходно на јави у својој ноти бр. 273/06, од 7. 7. 2006, обавести о примеру стављање ван закона Срба у Словенији 1991. године, што ће узроковати грађански рат и велики број злочина на свим ратиштима.

Влада је уверена да ћа и овај пример понашања власти Републике Словеније према Србима показати да се Влада РСК није огрешила о чињенице, кад је, у ноти бр. 273/06, тврдила да су Срби третирани у Словенији и Хрватској по узору на третман Хитлерове Немачке према Јеврејима и Ромима, од 1933. до 1945. године.

Влада је обавестила ДКП, нотом бр. 219, од 7. 4. 2006. године, да су први злочини над Србима извршени у Словенији, у Холмецу – 28. јуна 1991. године. То је учињено без страха од реакције међународне заједнице – јер је она при-

хватила словеначко и хрватско стављање Срба ван закона (ОУН, ЕЗ/ЕУ, ОЕБС...)!

Влада ће, на примеру поступка словеначких власти према Србину Александру Тодоровићу, показати да је у Словенији спроведен према Србима терор какав су Јевреји и Роми доживели у нацистичкој Немачкој. Детаљи тог поступка објављени су у „Политици”, 2. јула 2006. године, на страни 5.

Господин Александар Тодоровић је избрисан из списка становника Словеније, заједно с 18.305 несловенаца, међу којима је било 3.000 малолетника. Један од избрисаних је и убијен. Кад је г. Тодоровић пријавио своје новорођенче, службеница у општини Птују му је поцепала сва документа – потребна за упис детета у матичне књиге рођених. Ово уништавање докумената г. Тодоровића је учињено по државном плану, јер су, и у свим другим насељима Словеније, Србима уништене: возачке дозволе, личне карте, пасоши, здравствене и радне књижице, итд. То је учињено свим „избрисаним грађанима Словеније”.

Овако тежак ударац људским правима од стране једне европске државе, још није осуђен, а камоли да су кривци оптужени пред Трибуналом у Хагу – што је цивилизацијска обавеза. Зачуђује да је Словенија примљена у Европску унију, уз некажњено стављање Срба ван закона?!

Хрватска држава против приватног власништва

11. јули 2006.

Влада жели да обавести дипломатско-конзуларна представништва да су власти у Хрватској сву српску приватну имовину прогласиле државном, с правом доделе породицама припадника хрватске националности. Не треба истицати да је Хрватска, тиме, најдиректније погазила људска права и свето право на личну својину. Влада понавља да је то Хрватска учинила без страха од реакције међународне заједнице – јер је она прихватила хрватско стављање Срба ван закона (УН, ЕЗ/ЕУ, ОЕБС...!)

Влада обавештава дипломатско-конзуларна представништва да је орган паравојне хрватске војске у Сплиту (организоване од стране Владе Хрватске) одузимао куће, станове и привредне објекте Србима и уступао их Хрватима. Тако је Потврдом, од 1. новембра 1991. године, Министарства одбране – Збора народне гарде Четврте бригаде у Сплиту, одузета кућа држављану Хрватско Љубиши Беари и додељена једном од заповједника хрватске паравојске – Матку Куртовићу.

Влада наводи препис овог документа:

„РЕПУБЛИКА ХРВАТСКА

МО ЗНГ 4. бриг. Сплит, 1. 11. 1991. године

ПОТВРДА – којом се потврђује да заповједник Матку Куртовић је овлаштен за запосједнути стан бившег кбб (командант бојног брода) Беаре Љубише.

Стан прелази у трајно власништво 4. бригаде ЗНГ Сплит. ЗАПОВЈЕДНИК: И. Јелић – штампил Војне поште бр. 1114, Сплит”.

Влада подсећа ДКП да овако тежак ударац људским правима једне државе, још није осуђен, а камоли да су кривци изведени пред Трибунал у Хагу?!

Privilegium pro Rascianis

Ferdinandus 2us Recognoscimus et notu facimus tenore pntium quibus expedu uniuersis. Cum nobilis fideles nobis dilectus Nicolaus Iurischbiter Baro in Graus Generale Capitaneus n^{ost}r nobis significauerit esse nonnullas capitaneos et Wayuodas Seruanos seu Rascianos qui una cu hominibus et personis sub Wayuodato suo existens tibus ad seruitia n^{ost}ra uentre in eislem ac deuotione fideq. erga nos in coactis perpetuo manere et perseuare decreuerint. Nos idcirco uolentes eosdem Wayuodas & Capitaneos Seruanos seu Rascianos coruq. homines et personas seu adherentes predictos aliquo Regie beneficentie et liberalitatis nostre munere protegi eislem pro suo erga nos Regia publica Christiana pro animo et instituto. ut illis eo diligenter re ipsa comprobare studeant infra scriptu priuilegiu. exemptione. prerogatiua atq. libertatem promittenda danda. donanda et concedenda duximus. prout damus. donamus. concedimus largimur atq. promittimus presentiu per tenore. Videlicet q. postq. ipsi Wayuode et Capitanei Seruani seu Rasciani homines. et persone eis subditae et adherentes predictae deuotione et fide nobis in concessis seruitia amplexe fuerint. Vna queq. familia. que scilicet in una domo et sub uno tecto et super uno fundo habitauerit. debeat possu atq. ualeat per viginti annos spacie continue libere et sine aliqua censura seu afflictuum quoruncq. solutione in domibus n^{ost}ris et locis per dilecti Generalis Capitanei nostri eislem assignandis degere et fundos huiusmodi colere seu cultu facere fructibus. et emolumenta quecuq. exinde percipere omni impedimento et contrahitione cessante. Deinde q. unicuiq. Capitaneo siue Wayuode coruq. Seruanos seu Rascianos. qui scilicet sub suo ductu siue regimine ducentos homines habebit singulis annis q. diu se bene fideliter. in seruitijs n^{ost}ris geret et exhibebit quingenta florinos Rhenensium in monetis provisione dure saluere & numerare faciemus. Preterea q.

Историјски континуитет српске државности

12. јули 2006.

Влада Републике Српске Крајине у прогонству обавештава дипломатско-конзуларна представништва у Републици Србији, сходно најави у својој ноти бр. 273/06, од 7. 7. 2006, да је српски народ у бившој Хрватској стављен ван закона 1990. године, а Срби су имали државотворност у Крајини од 1630, на основу одлуке аустријског цара Фердинанда Другог. Она је била присутна до краја 19. столећа у Аустрији и Аустроугарској, а обновљена је у обе Југославије – трајала је до 1990. године.

Влада је уверена да су подаци о српској државности у Аустрији били непознати чланицама УН и члановима Међународне конференције о Југославији, па користи ову прилику да о садржају те државности обавести дипломатско-конзуларна представништва.

С обзиром да су обавезни садржаји сваке државе: територија, становништво и законодавна власт, Влада упућује на чињеницу да су Срби имали и устав од 1630. године – Српски устав, на латинском: Статута Валахорум („Валах” је био синоним за „Србин”). Српско законодавство је имало општинске судове и врховни суд за сваку од својих покрајина (капетанија), у којима су били и општински судови. У одредбама Српског устава, види се да је, поред законодавне власти, српски народ имао и цивилну, општинску, власт. Ово је све регулисано у одељку „О општинама” Српског устава, посебно у члану 2:

„Исто тако, целокупна заједница Влаха настањених у три велике капетаније: у Крижевачкој, Копривничкој и Иваничкој, бираће и поставиће, одвојено за сваку капетанију, по једног у законе земље упућеног човека за врховног судију, који ће у свом подручју председавати судом од 8 поротника. Ови ће расправљати и одлучивати по свим тужбама и у свим споровима. Избор судија и 8 поротника обавља се око празника Ђурђевдана, када се сви кнежеви са овог подручја, са 2 или 3 старешине или правника, из сваког места састану у одређеном месту у капетанији и тамо прописно изаберу судије и 8 поротника за своју капетанију... Сваке године, кнежеви и старешине места у свакој капетанији слободно смењају велике судије са службе и нове бирају у време и на начин како је речено”.

Влада, и овог пута, понавља да је стављање Срба ван закона 1990. године у Хрватској, уз њихов прогон, одузимање држављанства и приватне имовине, могло бити учињено само зато што на овакве злочине није реаговала међународна заједница. Она је, супротно томе, прихватила хрватско стављање Срба ван закона (ОУН, ЕЗ/ЕУ/, ОЕБС...!)

Handwritten signature and text at the top of the historical document.

Handwritten signature below the seal.

Handwritten text and signature at the bottom of the historical document.

Марија Терезија потврђује Устав из 1630. године

Порука аустријског цара Леополда
Конгресу Срба у Темишвару 1730. године

Увод у злочин

13. јули 2006.

Влада Републике Српске Крајине у прогонству има част да поздрави дипломатско-конзуларна представништва у Републици Србији и да их, сходно најави у ноти бр. 273/06, од 7. 7. 2006, обавести о примеру стављања ван закона Срба у Хрватској 1991. године. Реч је о уништавању српских станова и привредних објеката у Задру, а потом прогон целокупног српског становништва општине Задар, око 26.000 лица.

Влада је уверена да и ово показује да се Влада РСК није огрешила о чињенице, кад је, у ноти бр. 273/06, навела да су Срби третирани у Хрватској по узору на нацистичко понашање према Јеврејима и Ромима, од 1933. до 1945. Влада ће то илустровати документом Министарства унутарњих послова Хрватске, Полицијске управе у Задру, Одјела за оперативне послове, бр. 511-17-02/29-205/91. ЦВ, од 27. 5. 1991. године. Овај погром над Србима у Задру десио се пре него што су Срби основали државне органе и прогласили Републику Српску Крајину – 19. новембра 1991. године.

Полицијска управа Задра је, у посебном извештају, известила да су у Задру биле мирне демонстрације 2. маја 1991, поводом убиства хрватског полицајца Франка Лисице (под неразјашњеним околностима – уз убичајено оптуживање Срба). Хрватска полиција извештава:

„На наведеном мјесту, окупило се грађана између 25 – 30 тисућа, те су с наведеног мјеста кренули у правцу града, гдје је успут дошло до уништења више приватних и друштвених објеката, који су, у већем броју, власништво грађана српске националности, радних организација с подручја Републике Србије, а док су једним дијелом власници грађани хрватске националности и други. Од самог почетка кретања масе грађана, прво је дошло до разбијања објекта.”

Следе адресе оштећених и опљачканих станова, кућа и привредних објеката – укупно: 123. Наравно, ово је био први дан – стављања Срба ван закона. Током 1991. и 1992, свих 26.000 Срба (чинили су већину у општини Задар) биће прогнано, многи ће бити убијени, а целокупна имовина проглашена имовином Републике Хрватске.

Влада, поново, подсећа ДКП да су ови догађаји били тема информисања Савета безбедности од стране ГС ОУН Бутрос Б. Галија (15. маја 1993. године), кад је признао да су Хрвати прогнали 251.000 Срба из градова западне Славоније у Југославију и Републику Српску Крајину, али је одбио да обавести у које је земље прогнано још око 150.000 Срба – од 1990. до почетка 1993.

Влада понавља да су ови злочини учињени без страха од међународне заједнице – јер је она прихватила хрватско стављање Срба ван закона (ОУН, ЕЗ/ЕУ, ОЕБС...)! Овај документ из Задра се налази код Тужилаштва Трибунала у Хагу, али нико, на основу њега, није оптужен од хрватских државника.

Република Српска Крајина, Карин – српско море

Оружана припрема противустаног отцепљења

18. јули 2006.

Влада је уверена да неће погрешити ако подсети да су се владе: Аустрије, Мађарске, Немачке, Швајцарске, Велике Британије, Шпаније, Италије, Панаме, Аргентине и Израела, понеле према Србима на начин како су то Европљани чинили у најдубљим тренуцима историје – у време колонијалних похода на друге континенте и у време биолошког истребљења народа у нацистичкој Немачкој. Јер, уз помоћ увезеног оружја у Хрватску, хрватске паравојне и сепаратистичке снаге су одмах прогониле и убијале Србе. Према изјави Генералног секретара ОУН Бутроса Бутроса Галија пред Саветом безбедности, 15. маја 1993, из Хрватске је прогнано, ван РСК (зоне под заштитом УН), 251.000 Срба – само у Републику Српску Крајину и СР Југославију. ГС је пропустио прилику да наведе у које земље је прогнано још 150.000 Срба из западне Славоније и хрватских градова.

На основу документације Трибунала у Хагу, Влада је прикупила податке преко којих трговачких предузећа и преко којих банака се илегално увозило оружје хрватским, словеначким и муслиманским сепаратистима у Југославији:

1. Мађарска – „Technical Foreign Trading Co. у Будимпешти, „Универзум СД” у Будимпешти, авионима и хеликоптерима Министарства пољопривреде и шверцовањем у поштилкама хуманитарне помоћи.

2. СР Немачка – „Рита Дракслер” у Берлину, „Фаба”, „Фога”, „Fracionia-jagd” (седишта непозната), „Dresdner Bang AG” и „Deutsch Bank” у Дармштату.

3. Аустрија – „Xandill International Ltd. Cosultin” у Бечу, „A. W. D. M.” у Бечу, „Industry Enterprize”, „Meiz”, „Waffen-grosshandel”, „Gebruder Scholler g.m. BG”, „ДКС”, „Atlantic”, „Hurtenberg”, „Scorpion International Services S.A.”, „Xandil International Ltd. Consulting”, „Electric Dailand” и друга.

4. Швајцарска – „БХМ” у Базелу, камионима из Базела и Берна.

5. Италија – УБС Банк у Лугану, Лука у Ливорну, бизнисмен М. Gugliermone.

6. Велика Британија – непознате британске фирме су испоручиле разну електронску опрему хрватским и словеначким сепаратистима преко аеродрома Целовац у Аустрији.

7. Француска – Слање оружја је обављено из Нансија, камионима: рег. бр. из Немачке: 911- НААН, камиони из Француске – рег. бр: 1964-КБ-75 и рег. бр: 43-ЛД-93, камионом из Југославије: ЗГ-365-49. На свим возилима су биле налепнице о роби из Грчке.

8. Холандија – Фирма „SWCO” – Импорт-експорт, вероватно у Хагу.

9. Чехословачка – Фирма „Омнипол”, „Традинг Спол” у Прагу.

10. Пољска – Фирма „Дане” у Варшави и „Ostenday” у Гдањску.

11. Шпанија – бизнисмен Дино Сеферијан.

РСК – Плитвичка језера

Лаж у функцији сецесије

19. јули 2006.

Влада жали што се поступак хрватске власти према Србима мора да поистовети с мерама нацистичке Немачке од 1933. до 1945. године против Јевреја, кад је овај недужни народ стављен ван закона и оптужен да је крив за сва зла на свету. У односу на Србе, Хрватска је лансирала да су Срби у Републици Српској Крајини подигли побуну, а Срби у Савезној Републици Југославији извршили агресију на Републику Хрватску, што не одговара истини. Влада је обавестила ДКП, својом нотом бр. 281/06, од 17. 7. 2006, да су Срби имали државотворни статус од 1630. до 1990 (у Аустрији, Аустроугарској, Држави Срба, Хрвата и Словенаца, Краљевини Југославији и СФР Југославији), па нису могли подизати побуну на својој историјској, етничкој и државној територији. Што се тиче хрватске тврдње о југословенској агресији на Хрватску, она је неоснована, јер је Југословенска народна армија (1990. и 1991. године) била једина легитимна војна организација у СФР Југославији, а војнике и официре су чинили припадници свих етничких заједница Југославије. Таква војска је нападнута од сепаратистичких и илегалних војних формација у Словенији и Хрватској, што је чин агресије – како то дефинише и Резолуција Генералне скупштине ОУН, бр. 3314 (SSIS), од 14. децембра 1974. године. Тачком 3, под „д“, Резолуција карактерише напад на касарне као агресију:

„д) напад оружаних снага, једне државе, на копнене, поморске, или ваздухопловне оружане снаге, или на цивилну морнарицу, и авијацију, друге државе”.

Влада подсећа дипломатско-конзуларна представништва да је хрватски напад (1. маја и 4. августа 1995) на Републику Српску Крајину (зону под заштитом УН), такође, чин агресије, али више него тежак, јер Генерална скупштина ОУН није ни предвидела да ће нека држава показати такву безочност и напасти територију под заштитом ОУН!

Влада, и овог пута, понавља да је стављање Срба ван закона 1990. године у Хрватској, уз њихов прогон, одузимање држављанства и приватне имовине, могло бити учињено само зато што на овакве злочине није реаговала међународна заједница. Она је, супротно томе, прихватила хрватско стављање Срба ван закона (ОУН, ЕЗ/ЕУ, ОЕБС...) и прећутала је хрватски прогон Срба с територије под заштитом Уједињених нација!

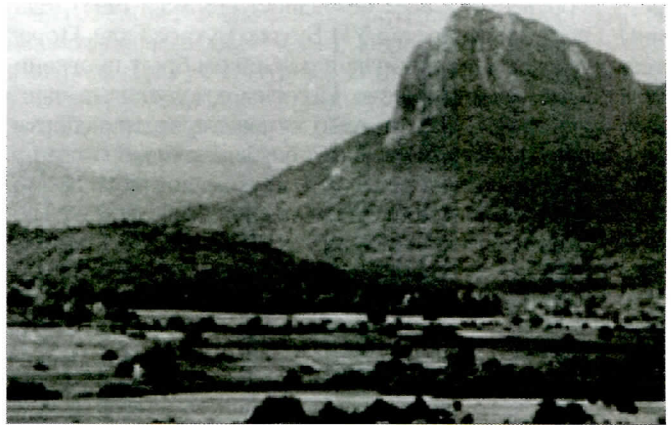
НАТО одобрио „Олују”

20. јули 2006.

Влада је уверена да о стављању Срба ван закона, поуздано, сведочи и податак објављен у београдском дневном листу „Политика”, 20. јула 2006, на другој страни, под насловом: „НАТО одобрио Олују”. Вест је објављена на основу мемоара белгијског држављанина Јанка Вранићани Добриновића и његовог интервјуа у хрватским дневним новинама „Јутарњи лист”. Господин Добриновић је био сарадник и дипломата хрватског председника Туђмана, па нема основа да се сумња у његову изјаву. Нагласио је да је одобрење за агресију на Републику Српску Крајину (зону под заштитом Уједињених нација) лично преузео од Генералног секретара НАТО-а Вили Класа и уручио га председнику Фрањи Туђману у Загребу. У одобрењу је, између осталог, Вили Клас поручио хрватском председнику:

„Проведите то брзо, ефикасно и без експреса!”

Влада, на основу овог признања белгијског држављанина, може да буде сигурна да је била у праву кад је упућивала на чињеницу да су европске државе омогућиле Хрватској да стави Србе ван закона 1990. и да спроведе над њима злочин геноцида од 1990. до 1995. године. Тај злочин геноцида је садржавао: колективно одузимање Србима држављанства и приватне имовине, права из радног односа, етничко чишћење, итд. Наравно, поред одговорности појединачних држава за помагање хрватског злочина над Србима, одговорност је и на органима: ОУН, ЕЗ/ЕУ, ОЕБС... и, како се види и на команди НАТО!

Изиравање европских стандарда

21. јули 2006.

Влада подсећа дипломатско-конзуларна представништва да се поступцима хрватског правосуђа криши свето право својине – иако је у међународним односима ненарушиво. Штету за уништену имовину, кривац мора да надокнади, без обзира да ли је власник ту имовину користио, издао трећем лицу, или је посед, што се тиче функционалне намене, мировао. У Хрватској је све друкчије – власнику је хрватска војска срушила кућу, али штету му неће надокнадити, јер је оштећени имао стан у другом насељу?!

Влада скреће пажњу ДКП да је овако нешто у Хрватској уобичајено. То показује и Рјешење Уреда државне управе у Шибенско-книнској жупанији, Одсек за обнову, бр. Упл-402-08/02-01/332, Ур. бр. 2182-04-03-05-01, од 18. травња 2005, у Шибенику. У питању је порушена кућа Јандрије Челебићанина из Книна – у Звјеринцу, Звјерицац бб, општина Бискупија. У Рјешењу је објашњено:

„Прегледом читовања Полицијске постаје Книн, од 27. травња 1999. године, развидно је да подносилац захтјева има пријављено пребивалиште на адреси Книн, Јосипа Косора б, од 25. студеног 1985. године до данас... У проведеном поступку, неспорно је утврђено да подносилац захтјева није пребивао у стамбеној кући до почетка оружаних сукоба на том подручју, односно користио предметну кућу у смислу чланка 5 Закона о обнови, дакле, подносилац захтјева не испуњава све речене законске увјете, а непостојањем једног од тих увјета не може се остварити право на обнову, те је позивом на чланак 16, ставак 1. Закона о обнови, ваљало одлучити као у изреци”.

Влада је, према оваквој одлуци, била у праву кад је навела да су Срби стављени ван закона у Хрватској, јер држављанин било које земље у свету, ако није Србин, не би могао бити лишен наплате штете на својој кући у Хрватској, како је тога лишен г. Јандрија Челебићанин из Книна.

РСК – Либан – различити стандарди

24. јули 2006.

Против СР Југославије и РС Крајине, Савет безбедности УН изгласао је резолуције о привредним, трговинским, транспортним, спортским, образовним, културним и другим санкцијама. Овако драстичне мере су примењиване у време кад су СР Југославија и Република Српска Крајина бринуле о 251.000 прогнаника из хрватских градова, о чему је обавестио Савет безбедности (15. маја 1993) тадашњи Генерални секретар УН Бутрос Бутрос Гали. Поред тога, Југославија је бринула и о великом броју прогнаника из Босне и Херцеговине. По овим резолуцијама, санкција су били ослобођени само хуманитарни транспорти, али је за сваку пошљуку, Савет безбедности морао да издаје појединачно одобрење, што је узимало много времена и чинило хуманитарну помоћ неефикасном. Тако се десило да Савет безбедности није одобрио слање из Београда у Бањалуку кисеоника за 13 превремено рођених беба, па их је 12 умрло.

Овај стравични податак о небризи УН за животе српских беба, показује да су Срби, дословно, били стављени ван закона.

Влада Републике Српске Крајине изражава своје задовољство што се овако нехуман однос међународне заједнице није поновио у случају данашњих страдалника у Либану и поздравља ангажовање УН, хуманитарних организација и држава на спасавању угрожених.

Влада, и овог пута, понавља да је стављање Срба ван закона 1990. године у Хрватској, уз њихов прогон, одузимање држављанства и приватне имовине, могло бити учињено само зато што на овакве злочине није реаговала међународна заједница и, како видимо, чак је увела санкције против држава које су збрињавале стотине хиљада прогнаника. Поред ОУН, за овако кршење људских права, одговорне су и: ЕЗ/ЕУ, ОЕБС...

Колективно одузимање држављанства

25. јули 2006.

Колективно одузимање држављанства припадницима српског народа од стране хрватске власти је најдрастичнији облик кршење Повеље о правима човека ОУН, незабележен у другим државама света. Чудно је да овакви поступци Владе Хрватске још нису изазвали реакцију тела ОУН и осталих субјеката међународних односа. Пракса извршне, законодавне и судске власти у Хрватској при стављању Срба ван закона је оставила трагове у многим званичним документима. Влада, овог пута, упућује на Рјешење Министарства унутрашњих послова Републике Хрватске, бр. 511-01-42-УПА/И-7/2444/1-97, од 14. 4. 1997, којим је Србину, рођеном у Хрватској, ускраћено право на држављанство, јер „не поштује правни поредак и обичаје Републике Хрватске”.

Влада РС Крајине скреће пажњу да је овим решењем Министарства за иностране послове назначено да странка нема право на жалбу:

„Захтјев Слободана Дубајића (отац Драган), рођен 17. 9. 1959, опћина рођења Титова Кореница, мјесто Титова Кореница, Република Хрватска, поднио је захтјев за примитак у хрватско држављанство. У проведеном поступку, утврђено је да подносилац захтјева не испуњава један од увјета за примитак у хрватско држављанство, утврђен чланком 8, ставак 1, точка 5 Закона о хрватском држављанству, јер се, на темељу оперативним путем прикупљених података, одлучних чињеница за стјецање хрватског држављанства из досадашњег понашања подносилаца захтјева, закључује да не поштује правни поредак и обичаје Републике Хрватске, те је стога одлучено као у диспозитиву. Против овог рјешења, није допуштена жалба, али се може покренути управни спор пред Управним судом Републике Хрватске, у року 30 дана од дана уручења рјешења...”

Влада Републике Српске Крајине подсећа дипломатско-конзуларна представништва да је овај предмет један од стотина хиљада случајева одузимања држављанства Србима – мотивисаног верском и националном нетрпељивошћу.

Влада, и овог пута, понавља да је стављање Срба ван закона 1990. године у Хрватској, уз њихов прогон, одузимање држављанства и приватне имовине, могло бити учињено само зато што на овакве злочине није реаговала међународна заједница. Она је, супротно томе, прихватила хрватско стављање Срба ван закона (ОУН, ЕЗ/ЕУ, ОЕБС...!)

Крајшници – народ вез држављанства

Немачки документи о терору над Србима

26. јули 2006.

Влада Републике Српске Крајине у прогонству овог пута обавештава дипломатско-конзуларна представништва и о изворима у којима се може видети да су и остали Срби у бившој Југославији (од стране међународне заједнице) третирани на исти начин. Реч је о документима два универзитета у Немачкој и извештају Министарства за иностране послове Савезне Републике Немачке.

Ова документа су у књизи немачког држављана др Владимира Умељића „Срби и геноцидни XX век“, Фонд истине о Србима, Београд, 2004. Оно што обесхрабрује, кад је у питању однос чланица ЕУ према демократији, јесте поступак два немачка универзитета према садржају књиге. Др Умељић је свој рад о геноциду над Србима у двадестом столећу пријавио као докторску дисертацију из историје, али му професори Универзитета „Јохан Волфганг Гете“ у Франкфурту на Мајни и Католичко-теолошког факултета у Вирзбургу нису одобрили одбрану докторске дисертације. Образложења за овакав поступак су више него наивна, јер је једно од њих сумња да др Умељић не говори добро српски језик, па је питање да ли је разумео садржаје докумената на том језику?!

Др Умељић је у свом неодбрањеном докторату о геноциду над Србима анализирао извештај Карла Билта, о који су се оглушиле и ОУН, и ЕУ, и ОЕБС, и све владе европских држава. Овај опуномоћеник Европске заједнице (уније) известио је да је Хрватска обавила највеће етничко чишћење у бившој Југославији, протеравши само у агресији на зону под заштитом УН, 4. августа 1995. године, више од 200.000 Срба. Он се усудио да обавести надлежне у ЕУ да је највећи ратни злочинац у бившој Југославији хрватски председник Туђман. Али, ни оваква оцена није узнемирила никога – како Влада РС Крајине упорно понавља, зато што су Срби стављени ван закона.

Др Умељић је скренуо пажњу и на Извештај Министарства за иностране послове СР Немачке, од новембра 1998. године, у којем је изнесена истина о шиптарским злочинима на Косову и Метохији. На страни 5 Извештаја је закључак:

„Албаници, активни у питању сецесије Косова се не прогањају ради своје етничке припадности, већ ради своје сеционистичке активности”.

Ни овај тачан закључак тадашњих немачких дипломата у Београду, Влада СР Немачке није узимала у обзир, јер је, свим средствима, помагала сепаратистичке и недемократске покрете у Југославији.

Етногеноцид

27. јули 2006.

Влада скреће пажњу ДКП да забрана и уклањање српског грба, у којем се налази крст с четири оцила, представља светогрђе према најсветлијим тренуцима искона, јер је његов споменути детаљ био украсни и државни симбол цивилизација средњег века и антике: Византије, Римске империје, Грчке, Етрурије, Египта, Вавилонa; народа: Скита, Трачана, Дачана... Чињенице о томе је објавио Петар Радичевић у књизи: „Знамења богова и владара”, ауторско издање, Београд, 2000 – продаје се на интернету: Yu4you.com.

Аутор се није домишљао да би створио привид некакве везе српског грба с грбовима и симболима из времена Тројанског рата. Једноставно, приказао је слике с грчких ваза, амфора, путира, гравира и других уметничких дела. Изненађује (јер српску културу никад нико није упоређивао с културом народа од пре неколико хиљада година) да је на једној Ахиловој слици (на амфори из 6. века старе ере, сликара Амазиса) одећа овог хеленског јунака украшена крстом с четири оцила. Исти знак се налази и на штиту Менелеја – на слици где је приказан двобој Менелеја и Хектора. Крст с четири оцила је и у руци једног фараона и на туници тројанског краља Пријама, итд.

Влада Републике Српске Крајине у прогонству се усудује препоручити дипломатско-конзуларним представништвима да пренесу својим владама и научним установама да овој вези српског грба с најстаријом светском културном баштином посвете више бриге. Реч је о изузетном научном изазову, али и о присутном геноциду над српским народом, јер је данас забрањен крст с четири оцила у Хрватској, Муслиманско-хрватској федерацији Босне и Херцеговине и на Косову и Метохији. Значи, није у питању само етногеноцид – у односу на забрану српског грба, него, како би се то могло рећи, нека врста културног геноцида над светском баштином. Научни изазов је и у чињеници да су овај стари грб сачували до данас једино Срби и да га, све су прилике, користе у исту сврху као што су то чинили народи старе Хеладе и старе Троје – 1200 година пре нове ере.

РСК, Топуско

Месић подстрекач злочина

28. јули 2006.

Влада скреће пажњу ДКП да су ових дана средства јавног информисања обавештавала и о новом терору над Србима у неким деловима Хрватске, што је најбољи знак да прогони на националној и верској основи у Хрватској нису престали.

Влада уверава дипломатско-конзуларна представништва да се положај Срба у Хрватској неће побољшати после осуде изгредника од стране председника Републике Хрватске Стипе Месића. Он то чини само да би оставио утисак о некаквој демократији у Републици Хрватској. Председник Месић се, већ једанаесту годину, не труди да врати Србима одузета уставна права и не чини ништа да Хрватску устроји као двонационалну државу, како је то препоручила група посланика Парламентарне скупштине Савета Европе у Стразбуру – својом Декларацијом од 26. јануара 2006. године.

Влада обавештава дипломатско-конзуларна представништва да су извршиоци терора над Србима, умногоме, ин-

спирисани личним ставом председника Хрватске Месића, јер је он један од првих чланова Хрватске демократске заједнице који је, фалсификујући историјске податке, најавио прогон Срба из бивше Хрватске. Ослонио се на један од најприсутнијих фалсификата у историјским уџбеницима Југославије – у којима је, да би се одбровољили Хрвати, писало да су Срби у Српску Крајину дошли из Србије, а да су Турци (и то је фалсификат) из Крајине прогнали Хрвате. Крајина је била насељена Србима од најдавнијих времена и у њој Хрвати никад нису живели, нити се тамо, икада, говорио хрватски језик. Наравно, не говори се ни данас, јер су Хрвати престали да користе свој језик још у 19. столећу.

Укратко, користећи ове фалсификате, Стипе Месић је поручио Србима (1990) да „могу да се врате у Србију и да понесу оно што су отуда донели – прашину на опанцима”. Влада се нада да ће запослени у дипломатско-конзуларним представништвима схватити каквом мржњом и каквим порукама је била испуњена ова страшна реченица данашњег хрватског председника и да ће обавестити своје владе о њеном дејству које још траје.

Влада понавља да је зачуђујуће да су политику Хрватске, с оваквим порукама, у време сеционистичких ратова у Југославији, помагале: ОУН, ЕУ, ОЕБС...

РСК, Лика, Грачац

РСК, Западна Славонија, Пакрац

Олуја – злочин који траје 31. јули 2006.

Влада обавештава ДКП о документу с Педесете седнице Генералне скупштине ОУН: „Стање људских права у претходној Југославији – Хрватска”, Бр. А/50, од 3. 11. 1995. године, и скреће пажњу да се за наведене злочине и етничко чишћење окривљује Влада Хрватске. Право је чудо да, после једанаест година, није позван на одговорност ниједан њен функционер. Ево садржаја те оптужбе службеника УН, у којој се види да су сви злочини учињени после војне операције „Олуја”, 4. августа 1995:

„... 23. На основу до сада прикупљених доказа”, види се да су повреде људских права и хуманитарног права које су почињене током и након операције „Олуја” обухватили:

- А) убијање цивила у повлачењу;
- Б) артиљеријска ватра из тешког наоружања којом су гађани циљеви у градовима без војног значаја, укључујући стамбена насеља у Глини и Книну;
- Ц) убијање преосталих српских цивила;
- Д) незаштићеност преосталих припадника мањинског становништва које углавном чине овисни о другима: стари,

физички и ментално хендикепирани, као и душевни болесници...;

Е) пријетње и малтретирање које над српским мањинским становништвом спроводе хрватски војници и полицајци, као и хрватско цивилно становништво;

Ф) масовно паљење кућа у власништву Срба који су побјегли;

Г) масовно пљачкање српских кућа, које врше хрватски војници, полицајци и цивили;

Х) заузимање кућа које припадају српском становништву, а у неким случајевима и деложација Срба који су остали...

... 24. особље на терену центра за људска права је примило бројне извјештаје о убијањима, без војне потребе у сектору Југ и Сјевер, како за вријеме, тако и након завршетка војне операције, када је хрватска војска преузела контролу у региону. Представници УН су открили преко 120 тјела, а извјештаји о убијањима су били посебно бројни на подручју Книна...”

Влада моли ДКП да скрену пажњу својим владама да се кривци за злочине геноцида у Хрватској морају извести пред суд, јер само наведени злочини превазилазе све оно за шта су оптужени сви српски државници и официри.

Протестно писмо Владе РСК

РЕПУБЛИКА СРПСКА КРАЈИНА ВЛАДА У ПРОГОНСТВУ

11080 Земун, Магистратски трг 3.

Бр. 300/06 – 4. август 2006.

**Генерални секретар ОУН Кофи Анан
Његова светост папа Бенедикт XVI
Председник Републике Србије,
господин Борис Тадић
Председник владе Републике Србије,
господин Војислав Коштуница**

Поштована господо,

Влада Републике Српске Крајине у прогонству се неће огрешити, ни пред Богом – ни пред људима, кад тврди да државате све учинке хрватског злочина геноцида над српским народом, од 1990. до 1995. године. Ову истину, изричемо, јер то захтевају стотине хиљада прогнаних Срба из Републике Српске Крајине и Републике Хрватске. Будуће генерације ће се стидети ваших поступака и никад вам неће опростити, јер 11 година не предузимате ништа да отклоните страшне последице хрватског злочина геноцида над Србима, окончаног војним агресијама на зоне под заштитом УН, 1. маја и 4. августа 1995. године.

Ово је друга година како вам Влада Републике Српске Крајине у прогонству упућује писма да помогнете обесправљеном народу, али од вас нема никаквог одговора. Тако нехуман однос према прогнаницима, није забележен ни према једном другом народу у свету. Ви сте дужни да објасните разлоге таквог понашања, а Ваша екселенцијо, Генерални секретару, ви сте обавезни да објасните зашто су Уједињене нације, у време мандата вашег претходника Бутроса Бутроса Галија и ваше време, увеле санкције против држава које су, једине, од 1990. до 1995, помагале прогнаницима из Хрватске – то су биле санкције Савета безбедности против Републике Српске Крајине и Савезне Републике Југославије.

Да вам, господо, набројимо само основне податке учинка хрватског геноцида и етничког чишћења над Србима:

– прогнано је 80 процената Срба из Републике Српске Крајине и Републике Хрватске. Хрватска војска и полиција су порушиле 1100 села и 30.000 грађевина у градовима и другим селима, одузеле Србима 50.000 станова, опљачкала им покретну и непокретну имовину. Хрватска је Србе лишила држављанства, привредних предузећа, пољопривредних газдинстава, штедних улога, пензија, инвалиднина, права на акције приликом приватизације предузећа, итд.

Запањује чињеница да су Срби Крајишници једини народ на свету којем у прогонству није дозвољено да устроји своје државне установе. Није могућа регистрација ни представништва Скупштине Републике Српске Крајине, мада су јој посланици изабрани под покровитељством Савета безбедности УН (1993) и на основу Резолуције 743 (1992). Остали прогнани народи су отворили своја представништва у многим земљама света: Палестинци у више држава, Вијетнамци у САД, Курди у Грчкој, Тибетанци у Индији, па и Иранци у Француској. У Италији, и данас, прогнани Италијани из Истре, Далмације и Кварнера бирају своје градоначелнике.

Тужно (најблаже речено) звучи чињеница да прогнани Срби доживљавају такву судбину на делу своје територије (Србије) коју су, у тренуцима кад су једва избегли биолошко истребљење у Независној Држави Хрватској – у Другом светском рату, звали Матицом и Спаситељицом.

Поштована господо,

Влада Републике Србије не штити пред органима међународне заједнице интересе прогнаних Срба. А могла би да захтева од ОУН, ЕУ, ОЕБС-а и Савета Европе да Хрватска врати конститутивност (државотворност) српском народу, противуставно укинуту 1990. године.

Најочигледнији пример да Влада Републике Србије помаже Хрватској да заташка геноцид над српским народом је у чињеници да се у Србији, сваке године објављује мањи број српских прогнанника из РСК и Хрватске. Ако Србија настави с оваквом праксом, биће наметнут закључак да Хрватска није прогнала стотине хиљада Срба, јер Влада Србије не сматра прогнаницима оне који приме држављанство Србије и оне који отпутују у европске и прекоморске земље. Тачно је да ће многи Крајишници да приме држављанство САД, Немачке, Аустралије, Канаде и других земаља, али се тиме Хрватска не ослобађа одговорности за злочин геноцида над њима и не ослобађа се обавезе да им врати: држављанство, имовину и да им исплати ратну штету.

Уједињене нације, Света столица и Република Србија не предузимају ништа да обелодане и оптуже Републику Хрватску за десетине хиљада Срба преведених у римокатоличку веру, од 1990. године до данас. У питању је злочин геноцида, регулисан Резолуцијом УН бр. 260 А (III), од 9. децембра 1948. и њеном Конвенцијом о спречавању и кажњавању злочина геноцида. Немарност према овој врсти злочина геноцида, види се и у чињеници да Света столица не одговара на Владине пријаве – упућиване и Његовој светости папи Павлу Јовану Другом и Његовој светости папи Бенедикту Шеснаестом.

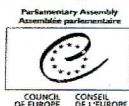
Влада и Скупштина Републике Српске Крајине су се обратиле Министарству спољних послова, Министарству за дијаспору и Комесеријату за избеглице Србије да бисмо заједнички радили на отклањању последица хрватског злочина геноцида над Србима, али ниједна од три државне установе Републике Србије не жели да призна да су им наши писмени предлози приспели.

С поштовањем,

Милорад Буха, први министар
Владе Републике Српске Крајине

Парламентарна скупштина Савета Европе о РСК

Parliamentary Assembly
Assemblée parlementaire

Doc. 10819
25 January 2006

The situation of the Serbs expelled from the Republic Serbian Krajina (UN Protected Area) and the Republic of Croatia in 1990-1995

Written Declaration No 374

This written declaration commits only the members who have signed it

1. Reminding that, due to the pressure and terror against the Serbs, the ethnically motivated military offensives of 1995 in particular – entire territories were ethnically cleansed of the Serbs.
2. Regretting that Croatia, ten years later, has not enabled the expelled Serbs to return and enjoy their human rights, resulting in small number returnees so far.
3. Stressing that in 1990 Croatia was a state of the Croats and the Serbs as its equal constituent peoples and that the Croatian Parliament, violating its own Constitution, by a vote of Croatian ethnic deputies only, changed the status of the Serbs to national minority.
4. Fully respecting the PACE Opinion No. 195 (1996) and Resolution 1089 (1996) and the ECHR, the undersigned members strongly appeal to the Croatian Government to stick to its international responsibility and take all necessary measures to enable the Serbs to retrieve their status, full authority and individual and collective rights and freedoms and call the Assembly to urge Croatia to implement the CoE, EU and UN standards.

Doc. 10819
26. januar 2006

SITUACIJA SRBA PROTERANIH IZ REPUBLIKE SRPSKE KRAJINE (PODRUCJE POD ZASTITOM UJEDINJENIH NACIJA) I REPUBLIKE HRVATSKE, U PERIODU OD 1990. DO 1995.G.

Pismena deklaracija br. 374

Posmena deklaracija obavezuje samo članove (Parlamenta) koji su je potpisali

1. Potsecajući da su, usled pritiska i terora nad Srbima, i posebno etnicki motivisane vojne ofanzive 1995.g. – citave teritorije ociscene od Srba,
2. Zaleci sto Hrvatska, ni deset godina kasnije, nije omogucila proteranim Srbima da se vrate i uzivaju svoja ljudska prava, sto je rezultiralo malim brojem povratnika do sada,
3. Naglasavajući da je 1990.g. Hrvatska bila drzava Hrvata i Srba kao ravnopravnih konstitutivnih naroda i da je hrvatski Parlament, krseci sosptveni Ustav, izglasavanjem od samo hrvatskih poslanika, promenio status Srba u nacionalnu manjinu,
4. Postujuci u potpunosti Misljenje br. 195 (1996) i Rezoluciju 1089 (1996) Parlamentarne skupstine i Evropsku konvenciju za zastitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (ECHR), dole potpisani članovi snazno apeluju na Vladu Hrvatske da se pridrzava svojih medjunarodnih obaveza i preduzme sve neophodne mere da omoguci Srbima da povrate svoj status, punu autonomiju i individualna i kolektivna prava i slobode, i poziva (Parlamentarnu) Skupstinu da trazi od Hrvatske da primeni standarde SE, EU i UN.

Signed: ¹

NIKOLIĆ, Tomislav, Serbia and Montenegro, NR
BOJOVIĆ, Božidar, Serbia and Montenegro, EPP/CD
CHERNYSHENKO, Igor, Russian Federation, EDG
EXNER, Václav, Czech Republic, UEL
GLIGORIĆ, Tihomir, Bosnia and Herzegovina, SOC
GOJKOVIĆ, Maja, Serbia and Montenegro, NR
HOOPER, Gloria, United Kingdom, EDG
JOVAŠEVIĆ, Ljubiša, Serbia and Montenegro, EPP/CD
KOLESIKOV, Victor, Russian Federation, EDG
KOVALEV, Nikolay, Russian Federation, EDG
MELNIKOV, Ivan, Russian Federation, UEL
MILIČEVIĆ, Ljiljana, Bosnia and Herzegovina, EPP/CD
MILOJEVIĆ, Goran, Bosnia and Herzegovina, EPP/CD
MOKRY, Vladimir, Russian Federation, EDG
NAGHDALYAN, Hermine, Armenia, ALDE
NAROCHNITSKAYA, Natalia, Russian Federation, UEL
OSKINA, Vera, Russian Federation, EDG
OSTROVSKY, Alexey, Russian Federation, NR
RUSTAMYAN, Armen, Armenia, SOC
RUŽIĆ, Branko, Serbia and Montenegro, SOC
ŠAMI, Zoran, Serbia and Montenegro, EPP/CD
SLUTSKY, Leonid, Russian Federation, SOC
SOBKO, Sergey, Russian Federation, UEL/GUE
TODOROVIĆ, Dragan, Serbia and Montenegro, NR
TOROSYAN, Tigran, Armenia, EDG
ZHIRINOVSKY, Vladimir, Russian Federation, NR
ZIUGANOV, Guennady, Russian Federation, UEL
ŽIŽIĆ, Zoran, Serbia and Montenegro, SOC

**РЕПУБЛИКА СРПСКА КРАЈИНА
ВЛАДА У ПРОГОНСТВУ
11080 Земун, Магистарски трг 3
тел. 3077-028, факс: 31646-79
Бр. 291/06 – 26. 7. 2006.**

СА ОПШТЕЊЕ

Поводом учешћа „српских” представника власти на прослави операције „Олуја”

Влада Републике Српске Крајине у прогонству, поводом учешћа „српских” представника у прослави годишњице „Олује”, обавјештава српску и свјетску јавност да су овим чином маске пале.

Влада Републике Српске Крајине у прогонству и раније је упозоравала да Срби не треба да учествују у „демократском процесу у Хрватској” јер је Хрватска своју „демократичност” показала више пута. Демонстрације демократичности биле су у: Сиску, Госпићу, на Миљевачком платоу, у Медачком цепу, током „Бљеска”, „Олује”... случајева је много.

Учешћем на изборима и партиципацијом у власти, такозвани Срби и такозвани СДСС, Хрватској држави, која је извршила највеће етничко чишћење у Европи после Другог свјетског рата, дали су демократски алиби и параван, тако да је овакав њихов поступак логичан сlijед догађаја.

Можда ће сlijедећу конвенцију ове странке отворати Марко Перковић Томпсон.

Служба за информисање
Владе Републике Српске Крајине
Ратко Личина, министар

Сабрана дела проф. др Војислава Шешеља

Преко 65.000 страница сабраних дела проф. др Војислава Шешеља представљају чисти концентрат његових мисли и дела, од дисидентских дана, до тренутка када је постао неоспорни лидер свих српских патриота. Овде се, на једном месту, налазе његови научни радови, скупштински говори, телевизијски мегдани, интервјуи које је дао штампи, радио емисије и различити политички и научни скупови у чијем раду је активно учествовао. Ту су и судски процеси, а нарочито место заузима збирка хашких докумената, објављена у чак 15 књига.

Својим пером, ова оригинална личност српске политике објашњава узроке и механизме политичке делатности усмерене против српског народа и његове државе, али читаоца не оставља у мраку песимизма, попут већине хроничара народног страдања.

Његово сагледавање прошлости и садашњости представља научни метод за пројектовање реалне визије будућности, што је у ствари одговор на најтежа питања данашњице. Често намерно погрешно схваћен и још злонамерније тумачен, на овим страницама не оставља простор за било какву дилему, све је објашњено, свака реч је у контексту, догађај лоциран, а правни акт протумачен.

По општој оцени целокупне српске јавности, а нарочито њеног научног дела, у овом обиљу историјског, правног и политичког материјала нарочито се издваја његово, по много чему капитално, дело „Идеологија српског национализма”.

У својој најпознатијој књизи проф. др Војислав Шешељ, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма.

Ово дело др Војислава Шешеља одликује се критичким приступом и бриљантном анализом, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешељ је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића”. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

